

VRŠOVICKÝ

11/2011

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Na farním úřadě...

Seděl jsem nad prázdným sloupkem tohoto editoriału v přemýšlení o čem psát, když v tom se ozvalo nesmělé zaklepání na dveře farní kanceláře. Vstoupil muž

okolo čtyřicítky, slušně vypadající. Na první pohled jsem ho odhadl na držitele schránky v kolumbáriu, který přišel vyřídit nějaké administrativní záležitosti, nebo že by snad šel koupit lístky do našeho divadla? V obou variantách jsem měl špatný odhad: „Pane faráři, potřebuju na přespání 20 korun, nemáte? Od zítra nastupuju do práce, ale ještě musím nějak překepat dnešek...“ Zadíval jsem se na něj a zasadil si jeho tvář do dlouhé řady těch, kteří s podobnými příběhy přišli za mnou v minulých patnácti letech, během kterých jsem se na různých farách věnoval duchovenské práci. Podělím se s vámi o některé z těch příběhů.

Zvonek, ve dveřích stojí jakoby manželský pár. „Manželka bude každou chvíli rodit, potřebujeme se rychle dostat k rodičům do Sokolova, ukradli nám peněženku. Nemáte na lístek?“ Poslal jsem s nimi kolegyni na nádraží, aby jim koupila lístek. Ta lístek do Sokolova koupila, předala a zbytek příběhu jsme se dověděli v televizi v pořadu Na vlastní oči: pár podvodníků ve kterém se žena vydávala za těhotnou a díky tomu získávali od lidí peníze pod nejrůznějšími záminkami, (*koupený lístek do Sokolova prodali lidem před autobusem*). Stříh: druhý příběh - Noční stopař. V šeru noci jsem se autem vracel na faru a za-

stavil osamělému stopaři. Mládenec bez práce, bez prostředků, hladový, vyčerpaný. Vzal jsem ho k přespání na faru, nakrmil. Ráno mu pomáhal shánět práci. Odpoledne se vrátil, děkoval za pomoc: jestli bych mu ještě nedal něco k snědku. Potom opět s děkováním odešel. Až posléze jsem zjistil, že i s farní pokladničkou vytrženou ze zdi. Stříh: třetí příběh - Znáš se dobře s biskupem. Mladý člověk v produktivním věku: „Dobrý den, bratře faráři, pozdravuje vás biskup ten a ten. A jak o vás dobře mluví! Prý jste aktivní. Zrovna jedu za ním, to víte, na druhý konec republiky. Biskupuje ten bratr daleko, vidíte... Ale musím tam být večer, je to důležitá schůzka.“ Pokračování příběhu po předání peněz vyšlo v Českém zápase - článek varující před podvodníkem zaštiťujícím se kontakty s církevními představiteli. Už vás to nebaví, že to je pořád o penězích? Tak ještě poslední příběh na závěr: Nudlová. „Pane faráři, dva dny nemám co do žaludku... Dal byste mi něco.“ „Ale jistě, počkejte, ohřejou vám polívku.“ Nesl jsem chudákovi talíř ještě kouřící polévky. Nepoděkoval: „Nezlobte se, pane faráři, já nudlovou nejím...“

Co s tím, ptám se, tváří v tvář Ježíšově výzvě:

Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě. Tehdy odpovědí i oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ On jim odpoví: „Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“

David Frjdl

P.S. Ani jeden za ty roky se nevrátil, aby mi sdělil, že mu to, co dostal, pomohlo.

MODLÍME SE ZA ZEMŘELÉ?

„Společenství věřících, církev, není zrušeno smrtí. Jako v životě, tak i ve smrti je křesťan odkázán na společenství. V modlitbě se obec přimlouvá u Boha za zesnulého, vyprošuje mu odpuštění viny, přijetí u Boha a věčný život.“

Německý evangelický katechismus pro dospělé

Jako pokřtění nevstupujeme do smrti jako do temného neznáma. „Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít (Ř 6,8),“ vyznává apoštol Pavel svou křestní víru. Smrt můžeme chápat jako dovršení našeho křtu. A křestním poutem jsme také – i v modlitbě – spojení navzájem i s tím, který „zemřel za nás, abychom my, ať žíví či zemřelí, žili spolu s ním (1. Tes 5,10)“.

Karel Šimr

NEDELE V LISTOPADU

Mučedníků a svědků Páně (Všech svatých) 1. listopadu

Žijte v Hospodinově bázni, jeho svatí, vždyť kdo se ho bojí, nemají nedostatek. Nic dobrého nechybí těm, kdo se dotazují Hospodina. (Žalm 34,10.11)

První čtení z Písma: Zjevení 7,9–17

Druhé čtení z Písma: 1. Janův 3,1–3

Evangelium: Matouš 5,1–12

Památka zesnulých 2. listopadu

Odpocinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. (4. Ezdráš 2,34.35)

První čtení z Písma (varianta I):

Moudrost 3,1–9

Druhé čtení z Písma (varianta I):

1. Tesalonickým 4,13–18

Evangelium: Jan 5,24–27

XXI. neděle po svatém Duchu

6. listopadu 2011

Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť. (Žalm 141,2)

První čtení z Písma: Ámos 5,18–24

Druhé čtení z Písma: 1. Tes 4,9–18

Evangelium: Matouš 25,1–13

XXII. neděle po svatém Duchu

13. listopadu 2011

To, co s vámi zamyslím, je výrok Hospodinův, jsou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu. Budete ke mně volat a já vás vyslyším.

Shromáždím vás ze všech pronárodů a ze všech míst. (Jeremjáš 29,11.12.14)

První čtení z Písma: Sofonjáš 1,7.12–18

Druhé čtení z Písma: 1. Tes 5,1–11

Evangelium: Matouš 25,14–30

Poslední neděle církevního roku

20. listopadu 2011

(v katolické tradici slavnost Krista Krále, v reformační tradici Den bible)

Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení na věky věků. (Zjevení 5,12)

První čtení z Písma: Ezechiel 34,11–16.20–24

Druhé čtení z Písma: Efezským 1,15–23

Evangelium: Matouš 25,31–46

I. neděle adventní

27. listopadu 2011

Am 5, 18-24

1Te 4, 9-18

Mt 25, 1-13

O VÍŘE A ROZUMNOSTI

Znovu mě podobenství o deseti družičkách postavilo před onu naléhavou otázku: patřím do první pětičky nebo do té druhé. Pět bylo pošetilých a pět rozumných. Kam patřím já? Jsem tím, jehož lampa je v pořádku, naleštěná, plná oleje a zářící, anebo světélko v mojí lampě dohasíná? Krásně se o tom káže: co je světlem, co je lampou, co je olejem, kdo jsou kupci, ale nic z toho neodpoví na otázku, kde jsem já v tom podobenství. Jak vidím sám sebe na půdorysu Ježíšova podobenství o deseti družičkách. O těch rozumných se vypráví jako o připravených. Ospalost přišla na všechny bez rozdílu, ale jenom rozumné byly zároveň připravené. V čem spočívala jejich rozumnost? Veliký teolog počátku druhého tisíciletí Anselm z Canterbury tak nazval jeden ze svých stěžejních spisů: *Fides quaerens intellectum* - Víra, hledající porozumění - rozum, intelekt, jinými slovy: rozumnost. Vzpomněl jsem si na Anselma právě ve chvíli, když jsem četl o rozumných družičkách. Všimněme si, že jednají naprosto pragmaticky - vypočítavě: dovedou si spočítat, za jak dlouho dohoří olej a vezmou si náhradní do zásoby. Vždyť nevědí, kdy pán přijde, může se cestou zdržet a jejich rozumnost jim velí připravit se i na tuto eventualitu. Těch pět rozumných vůbec není rozevlátými ženami, jak by si někdo snad nositelky víry představoval, které by žily ze dne

na den, z hodiny na hodinu neřešíc, co přinese budoucnost. Používají rozum. Často se o víře hovoří jako o pocitové záležitosti - že se týká našeho nitra, je vnitřním stavem člověka, volným rozhodnutím ke kterému nás přivádí srdce. Rozum jako bychom v tomto ohledu měli tendenci podceňovat. Zmíněný Anselm však správně rozpoznal, a proto tak svůj spisek i nazval, že víra je nástrojem porozumění. Opozitem porozumění je nerozum - pošetilost. Proto rozehrává Ježíš modelovou situaci ve svém podobenství o deseti družičkách. Polovina se chová rozumně, druhá půle pošetile. Vzorem víry jsou samozřejmě ty rozumné, tedy ty, u kterých jejich víra vedla k porozumění, nahlédly do řádu věcí a dokázaly se tomuto řádu přizpůsobit. Oproti tomu ty druhé zůstaly ve své pošetilosti. Nenahlédly nic, protože se chovaly nerozumně. A k další věci mě přemýšlení o tomto podobenství přivedlo. Žijeme v prostředí, a snad každý, kdo se hlásí k jakékoliv víře či vyznání v této zemi se s tím setkal ať už v rodině, v zaměstnání nebo mezi přáteli: člověk se přiznává ke své víře a mnozí takové přihlášení chápou jako přiznání se k slabosti a pošetilosti: „no to je přeci blázen,“ říkají o takovém člověku a málem si klepou na čelo: „ten se musel zbláznit, zase mu někdo vymyl mozek. Přece nemůže být normální.“ Znakem normalnosti mají přítom na mysli stav

bez víry - nevěřit ničemu a nikomu - to je pro drtivou většinu Čechů normální. A další častou odpovědí je argument - spoléhám se na vlastní rozum, nebudu přeci věřit nějakým báchorám. Ježíšovo podobenství nahlíží situaci zcela opačně: za normu jsou dávány ty, které byly rozumné tím, že se dokázaly připravit. Připravenost jde ruku v ruce s rozumností. Kdo se nepřipravuje, je nerozumný, to je základní poučka, kterou si osvojujeme záhy po nastoupení do vzdělávacího procesu. Nepřipravit se na zkoušku je hloupost, neučit se je hloupost. Nekultivovat svůj život právě rozměrem víry považuji za hloupost já. Tím, že věřím Bohu nedávám najevo svoji slabost, nerozum, pošetilost, to, že nemám na to či ono a tak si vypomáhám berličkou víry, ale naopak: jsem schopen definovat svoje limity - v oblasti rozumové, citové i společenské. Nejsm jedinou a nejvyšší normou sám sobě, ale sám o sobě dokážu pochybovat. A od této pochybnosti spolu s vírou jdu cestou rozumu k Bohu a člověku. Slavnému Descartovu: Myslím, tedy jsem předcházelo Augustinovo: Pochybují, tedy jsem. Víra dokáže člověka z jeho pochybností znovu nasměrovat, vyvést, ukázat dobrý směr, který nemusí být za každou cenu popřením rozumu. Ale znovu se vrátím k původní otázce: kde jsem já v podobenství o deseti družičkách? Jak mě má víra činí připraveným, rozumným, jak se díky ní zajišťuji pro budoucnost? To je otázka jdoucí ruku v ruce se schopností sebereflexe, pokání, introspekce, což jsou všechno věci, při

kterých je nebo naopak není člověk schopen realisticky posoudit sám sebe. Když zpětně z pohledu víry nahlížíme některé události ze svého života, často si říkáme: no to byla ode mne hloupost - zachoval jsem se nerozumně, musel jsem být blázen... Kam jsem dal rozum - takové věci od nás rozhodně Pán Bůh nechce. Naopak rozum nám dal k tomu, abychom ho používali - i ve své víře, ne proti ní, ale spolu s ní: druhým na svědectví, že právě jako věřící lidé jsme schopni chovat se rozumně, moudře, že právě víra nás přivedla k životní vyrovnanosti, větší připravenosti na to, co v životě přichází dobrého i zlého. Podle Ježíšova podobenství se pošetilost projevila v nerozumnosti družiček. Míra pošetilosti v mém vlastním životě stoupá přímo úměrně s tím, jak klesá hladina mé víry a naopak. Hluboký ponor do víry, která ovšem není rozumovou rezignací, je naopak doprovázen i velice rozumovým způsobem uvažování a chování. Biblické vyznání: „Věřím, pomoz mé nedověře,“ je hlubokou prosbou nejen o víru, ale i rozumnost, jdoucí ruku v ruce s ní. Jenom ta člověka udržuje v bdělé připravenosti. „Hospodine, upevni mé kroky tím, cos řekl, dej, ať žádná ničemnost mě neovládne...“

Amen

*Kázání o XXI. neděli po svatém Duchu
6. listopadu v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LISTOPAD

2.11.	středa	17.30 hod.	modlitba za zemřelé	v kolumbáriu v kostele
2.11.	středa	18 hod.	G. Verdi - REQUIEM	hrají a zpívají Pražští pěvci pod vedením Stanislava Místra
6.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
13.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
20.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží H. Zezulková / kázání J. Pešek
22.11.	úterý	19.30 hod.	Výprodej - benefice Kaiser/Lábus	velký sál Divadla MANA
25.11.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
27.11.	neděle	10 hod.	I. neděle adventní - bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání A. Frýdlová
Po každé bohoslužbě se koná posezení u kávy a čaje v sákrstii Husova sboru. Srdečně zveme všechny účastníky bohoslužebných shromáždění.				

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

CENTRUM MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla a na internetu www.webticket.cz

dopis XVIII.

Milí rodičové,

píši vám na sv. Jiřího, v den kdy má Anglie veliký svátek. Je jejím patronem...

V poslední době čtu něco více o katolickém modernismu ve světě, který byl neaktuálnější na přelomu 19. a 20. století. A to hlavně v Anglii a ve Francii, méně už v Německu. V Itálii měl hodně politické ambice. Modernismus v těchto zemích neměl charakter hnutí, ale jednalo se spíše o jednotlivé myslitele, kteří spolu byli kontaktováni pouze korespondencí z iniciativy německého barona Von Hügela. Je zajímavé sledovat, jak katolická církev na tuto snahu jednotlivců po srozumění moderního poznání a biblické víry reagovala: vyhlášením dogmatu o neomylnosti papeže, návratem ke scholasticismu a nakonec odsouzením modernismu a exkomunikací jednotlivých kněží.

V těchto všech zemích byl katolický modernismus potlačen a nic dalšího nevzešlo. A jelikož Německo nebylo modernismem příliš ovlivněno, domnívají se západní historikové, že čím dále na východ, tím modernismus slábl. Je pro ně velikým překvapením, když mohou zjistit, že v Čechách bylo katolickým modernismem ovlivněno tolik kněží a že z něho dokonce vznikla naše církev. V tom je naše země zcela ojedinělá. A přitom je velice nutné zasadit křesťanskou víru do určitého historického období, snažit se jej pochopit a být otevřen moderním proudům i když pevně stát zároveň na biblickém poznání.

V té souvislosti jsem nyní četla dvě knížky o postmodernismu a biblické víře. V jistém slova smyslu souvisely úzce s tématem katolického modernismu. Ta snaha o uchopení obou kultur (současné a biblické), nutnost být otevřen a naslouchat. Katolická církev se po II. Vatikánském koncilu opravdu hodně změnila. Dnes je to ona, která ve světě odpovídá na nejožehavější otázky současnosti. Je věcí paradoxu, že právě naše církev byla tolik pokroková, když dnes je v ní tolik laxnosti a zkosnatělosti. Kde je ona snaha

po uchopení biblické pravdy spolu se současným poznáním a společensko-kulturním vývojem? Jak nevěrní jsme našim zakladatelům.

A do těchto úvah jsem nedávno četla z Hesel Jednoty bratrské verš 2 Kor 3,12: „Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou.“ Znamená to stát pevně na základech, ale zároveň být otevřen kritice, dialogu, otázkám, současné kultuře, modernímu poznání, ostatním církvím a je-li naše jistota opravdu pevná, pak i ostatním náboženstvím.

... Při návštěvě v jedné z anglických krajinných zahrad z 18. století postavené v typickém romantismu, jsem objevila most, který nespojoval břehy, neboť byl postaven vedle cesty a jeho funkce tedy nebyla vůbec žádná. Kdyby lidé po něm chtěli přejít, buď by se pouze zdržovali, nebo na jeho konci spadli. Byl věrohodný, stál mezi dvěma jezery, ale přesto byl postaven uměle vedle pravé cesty. Nejprve jsem se smála a odsuzovala tuto zbytečnost a snahu po originalitě, ale pak jsem si uvědomila, že mnohdy já sama čtu teologii, která místo aby byla spojnicí dvou břehů: člověka s Bohem, je jenom umělou nadstavbou, jež nikam nevede a pouze stojí vedle pravé cesty, po které křesťané chodí. Vypadá věrohodně a přesto je pouze zdržováním nebo v horším případě čeká na jejím konci člověka pád. Vzala jsem to jako veliký příklad a ponaučení.

Vaše Adela

BIBLE NENÍ UČEBNICE ASTRONOMIE

Johannes Kepler, 1571-1630

Narazíme-li v některém časopise na horoskopy, nebereme je moc vážně. Astrologii totiž většina lidí pokládá za něco zaostalého, ba tmářského. Navíc víme, že už bible ji odsuzuje - třeba v 10. kapitole Jeremiášových proroctví, ale i jinde. Proto nás asi udivuje, že horoskopy ještě sestavoval tak vzdělaný a zbožný muž, jako byl Johannes Kepler (Kepler).

Kepler se narodil v protestantském svobodném městě Weil nad Rýnem, severně od Basileje, kde byl jeho dědeček purkmistrem. Zato chlapcův lehkomyšlný otec si zvolil žoldácké řemeslo a jak jen mohl, opouštěl rodinu. Johannes byl nedonošené dítě, často stonal, ale ve škole vynikal. Avšak otec, který promarnil dědický podíl a vláčel rodinu z místa na místo, přinutil chlapce pracovat ve venkovské hospodě, kterou najal. Na přímmluvu panstva však mohl Johannes přece jen studovat. Jako stipendista württemberského luteránského vévody vystudoval univerzitu v Tübingen, kde jako budoucí pastor bydlel

už v bohosloveckém semináři.

Již tehdy však začal mít určité výhrady k luterské teologii, zejména k pojetí večere Páně. Zároveň se nadchl pro astronomii. Napsal později: „Chtěl jsem být teologem, ale Bůh je oslaven i skrze mou práci v astronomii... My astronomové jsme knězi nejvyššího Boha pro knihu přírody.“ Po ukončení studií začal učit matematiku a morálku na evangelické nadační škole v rakouském Grazu (Štýrském Hradci), kde zároveň působil jako matematik vládních zemských ústavů. A právě to zahrnovalo v sobě mimo jiné povinnost psát kalendáře s astrologickými předpověďmi.

Jeho kniha „Tajemství světů“ z roku 1594 budí pozornost. Z Padovy dostává uznalý dopis od Galileo Galileie a Dán Tycho Brahe ho zve za svého spolupracovníka v Praze. „Neodvažuji se od Boha žádat víc, než co mi poskytl v této době,“ napsal tehdy Kepler. Potom však přichází jedna zkouška za druhou. Umírá mu synáček. Město obsazují Španělé a zakazují protestantům shromáždění. Nakonec se Kepler stěhuje před duchovním útlakem jen s nejnnutnějšími věcmi do Tychonovy Prahy. Tycho Brahe byl proslulý přesností svých pozorování a Keplerovi předal mnoho cenných poznatků. Po jeho smrti v roce 1601 císař Rudolf jmenuje Keplera svým astronomem. Kepler postupně dokazuje, že planety se pohybují kolem Slunce po eliptických drahách a že jejich pohyb je tím rychlejší, čím víc se přibližují k Slunci. Jeho tehdejší díla „Nová astronomie, příčinně důvodněná, čili Nebeská fyzika“ z roku 1609 a o deset let mladší „Harmonie světa“ mají už všechny znaky novodobé astronomie. „Bible není učebnice optiky nebo astronomie, ale chce dosáhnout vyššího cíle,“ tvrdí dosti provokativně Kepler. Jinak však projevuje pokornou víru ve Stvořitele: „Bůh je veliký a veliká je jeho moc, nekonečná jeho moudrost. Chvalte ho svou řečí, nebe i země, slunce, měsíc a hvězdy! Ať ho, pokud jen mohu, velebí i má duše!“

Potom, co další syn a manželka podlehli moru a zemřel císař, odchází Kepler na profesorské místo do Linze. Pro ne vždy pravověrné názory je však vyloučen z luterské církve. V té době musí také velice urputně bojovat o záchranu své podivínské matky, nařčené z čarodějnictví. Z Linze odchází do Ulmu a pak na výzvu Ferdinanda II. zas dočasně do Prahy. Z finančních důvodů přijímá též nabídku, aby se stal Valdštejnovým astrologem. Umírá uprostřed zmatků třicetileté války v Regensburgu (Řezně), kam putuje kvůli 12 000 zlatých, které mu císařská pokladna zůstala dlužna.

Před smrtí píše příteli: „Ať milosrdný Bůh opatruje naši vlast a slituje se nad její bídou. Chop se pevnou rukou jediné kotvy, kterou církev má - modlitby k Bohu! Modli se za církev a modli se za mne!“

Daniel Henych

Knihu 3x13 věřících osobností autora Daniela Henycha, faráře Českobratrské církve evangelické, vydalo v roce 2010 nakladatelství M.E.S.S. Texty původně vycházely jako časopisecké články do různých církevních periodik. Jedná se o sbírku literárních medailonů nejvýznamnějších osobností s ohledem na jejich duchovní směřování.

ZÁCHRANNÁ SLUŽBA, DOBRÝ DEN...

Jednoduchá věta, jednoduché představení. Denně prolétne éterem v naší zemi v průměru 6637krát a pro většinu volajících je úpěnlivě očekávaná. Znamená rozhýbání laviny pomoci. Je to věta, kterou se představují pracovníci operačních středisek záchranných služeb do telefonu tísňové linky 155. Začínají ji všechny telefonáty. Ty, při kterých jde skutečně o život, o zdraví, bolest, utrpení, stejně jako ty, při kterých jde o něčí zábavu, nebo třeba potřebu někomu si zanadávat.

Dnes se touto větou představuji do telefonu i já - na operačním středisku záchranné služby mám spolu s kolegy denní službu. Je pozdní podzim, mrazivý slunečný den. Sedíme každý u jednoho dispečerského „pultu“ – stolu se třemi monitory, klávesnicí, myší a telefonem s množstvím rychlovoleb na policii, hasiče, ostatní záchranky, do nemocnic, na mobily posádek. Na jednom monitoru podrobná mapa, na které mohu zobrazit například i kilometrů rychlostních silnic a řek, dráty vysokého napětí, nebo místní hovorové názvy částí měst a obcí. Druhý monitor je určen pro dispečerský program – do něj zapisuji všechny potřebné údaje, které se dozvím od volajících, abych je poté v elektronické formě předal posádce, kterou k pacientovi vyšlu. Na třetí obrazovce je graficky převedené ovládání vysílaček – pokud se potřebuji spojit s nějakou posádkou, stanovištěm, vrtulníkem letecké záchranné služby, nebo třeba hasiči – při součinnosti u zásahu, mám jejich selektivní volbu předvolenou na ploše – stačí jen kliknout myší a mluvit. Na uchu mám náhlavní soupravu – sluchátko s mikrofonem. Funguje jak pro telefon, tak pro vysílačku. Celé operační středisko má rozsáhlé technické zázemí, spoustu počítačů, digitální záznamové zařízení všech hovorů. Papír a tužka už na stole leží spíš ze zvyku.

Naším úkolem je od volajících zjistit co a kde se stalo, informace zhodnotit a na jejich základě, ještě během hovoru, vyslat na místo nevhodnější posádku, kterou máme k dispozici. Pokud je to potřeba, až do příjezdu posádky na místo instruujeme volajících, jak má poskytovat první pomoc. Další činnosti následují – pokud je třeba, předat informace o události policii a hasičům, avízovat posádku s pacientem v nemocnici, sehnat vhodné pracoviště, na kterém mohou pacienta přijmout. Počet hovorů a rádiových relací, které za jednu dvanáctihodinovou službu každý z nás vyřídí, jde do stovek. Z našeho operačního střediska řídíme činnost třinácti, v letních měsících pak patnácti posádek záchranné služby.

Celkem v ČR přijmou záchranky ročně přes dva miliony tísňových hovorů, v našem kraji na jejich základě vyjede sanitka nebo vzletne vrtulník (nebo vyjede záchranný člun) osmdesát tisíckrát.

„Záchranná služba, dobrý den.“ Již při vyslovování věty slyším z opačného konce telefonu vzrušené dýchání a hluk motoru; „Dobrý den, přijďte rychle, přede mnou se stala dopravní nehoda,“ muž volá za běhu k nabouranému autu.

Hluk motoru sílí: „haló, pane, slyšíte mě?“; volající dobíhá k nabouranému autu, dovídám se od něj, že snaha o navázání kontaktu se zraněným řidičem nabouraného auta je marná. Rychle radím volajícímu aby vypnul zapalování nabouraného auta a vytáhl klíčky; zjišťuji, kde k nehodě došlo a co se stalo: osobní auto v zatáčce nabouralo v rychlosti do protijedoucího nákladáku. Řidič je v bezvědomí, chrčí, nikdo jiný snad zraněný není.

Kolegyně během mého hovoru s volajícím vysílá nejbližší posádku Rychlé lékařské pomoci, hasiče, žádá o vzlet leteckou záchrannou službu, informuje policii. Já zůstávám s volajícím na telefonu. Zraněný muž krvácí z hlavy a úst, visí nad volantem v bezpečnostním pásu, auto stojí

v příkopu na kolech, nic z něj neteče, neboří ani nedoutná.

U nehody zastavilo i několik dalších řidičů. Volající je podle mých instrukcí posílá označit nehodu trojúhelníkem, donést lékárníčku a další organizační věci pro zabezpečení místa nehody: každý kdo pomáhá si vezme reflexní vestu, ostatní do pole, pryč ze silnice, bezpečnost dalších lidí má prioritu. Řidič zůstává stále v bezvědomí, sám slyším, jak slabě, nepravidelně chrčí.

Vysvětluji volajícímu, že sanitka a vrtulník jsou na cestě a já že mu poradím, jak zraněnému pomoci: bude dělat vše jak mu to popíšu.

Jsem zvyklý pracovat s různými zdravotnickými nástroji, ale místo nich dnes mezi prsty točím propiskou. Pacient je několik desítek kilometrů ode mne, místo mne dnes pracují ruce dalších lidí, které mám na telefonu.

Rukavice si muž oblékl hned jak mu donesli lékárníčku, zapíná si hands-free. Vysvětluji: „Protože je řidič v bezvědomí a visí přes pás, nemůže volně dýchat: proto chrčí. Akutně mu hrozí udušení. Pomůžeme mu spolu: vezměte mu opatrně hlavu do obou rukou a co nejšetrněji mu ji - v tahu - narovnejte do osy těla. Dýchací cesty se uvolní.“

Muž souhlasí. Ale z dálky je slyšet hlasy kolemstojících; zrazují ho od manipulace s hlavou zraněného, radí aby ho nechal být; může přece mít něco s páteří; poznámky se stupňují; „půjdeš sedět!“ už na něj téměř křičí. Snažím se ho uklidnit a přesvědčit, že má poslechnout mne. Pokud dýchací cesty neuvolní, muž se uduší. Bez ohledu na zranění nebo nezranění páteře.

I přes telefon je cítit, jaký obrovský vnitřní boj volající svádí, jak mu v hlavě šrotují pro a proti. Trvá to jen pár vteřin; věčnost. Mlčím, mezi prsty točím propisku. Žádné mluvení by už teď nepomohlo. Věřím, že bude odvážný.

Je. Bere mužovu hlavu a rovná ji; překonal předsudky, strach, dokola omílaná alibistická klišé. Zraněný začíná volně dýchat. Z bezvědomí se neprobírá, ale může normálně dýchat. Udržet hlavu dospělého několik minut je fuška. Dál spolu mluvíme, vyptávám se na detaily situace, kde bude moci přistát vrtulník, opakovaně prostřednictvím volajícího kontroluji, jak zraněný dýchá.

Síreňa. Její zvuk sílí. Slyším hlasy posádky, přebírají pacienta, hlavu fixují pomocí límce.... Volající pán je evidentně rozrušený a proto s ním ještě chvíli mluvím. Děkuji mu za to, jak byl duchapřítomný, věcný a statečný. Oba cítíme velikou úlevu. Loučíme se, zavěšuji.

Naprostá vyčerpanost. Oproti práci v posádce sanitky, kde vyplavený adrenalin spotřebovávám při manuální činnosti a fyzické práci, tady nemám jak. Stříká mi z uší. Potřeboval bych vyběhnout pár pater, abych se dostal do normálu. Moc času na rekonvalescenci není: ozývá se posádka letecké záchranné služby a žádá instrukce před přistáním na místě nehody; jiná posádka žádá avízo na koronární jednotku – vezou paní s infarktem myokardu; volá mladý muž, přítelkyně začalo strašně bolet břicho. Nikdo netuší, jaké vypětí jsem právě absolvoval.

Vše srovnat v hlavě si budu moci až večer. Půjdu si zaběhat.

Valná většina veřejnosti si pod pojmem záchranná služba představí pouze sanitní vozy s posádkami, pár jedinců si možná vybaví vrtulníky letecké záchranné služby. Téměř nikoho však nenapadne, že to jsou „pouze“ údy, výkonné složky záchranky. Mozkem, který vše řídí, je operační středisko. Dnešním článkem bych chtěl vzdát hold všem operátorkám a operátorům, dispečerkám a dispečerům záchranných služeb. Jako strážní andělé nad námi bdí a jako správní andělé jsou neviditelní - mají ale telefonní číslo: 155.

Jan Bradna

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce ČČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Jakub Pešek (1982)

Helena Zezulková (1954)
David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)

VYBRANÉ ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 14. 10. 2011

- 1) NÁJEMNÉ - Br. farář informoval RS, že nájemníkům bytů v objektu Husova sboru, kteří platí regulované nájemné, byla rozeslána informace o zvýšení regulovaného nájemného od 1.1.2012. Výše regulovaného nájemného bude v roce 2012 činit cca 110 Kč / metr čtverečný (současné tržní nájemné v lokalitě starých Vršovic činí 170 Kč / metr čtverečný),
- 2) HOSPODAŘENÍ - Sestra Milada Janatová (revizorka) přečetla RS zprávu o stavu hospodaření. Bylo shledáno, že skutečnost hospodaření odpovídá rozpočtu.
- 3) PRONÁJMY PROSTORU DIVADLA - vzhledem k tomu, že církev nemůže krátkodobě pronajímat prostory objektu Husova sboru z hlediska daňového bez možnosti odpočtu daně, pronajme prostor divadla dlouhodobě občanskému sdružení Centrum Mana, s možností krátkodobých pronájmů konkrétním uživatelům. Zisky z těchto pronájmů budou po vyúčtování náležet majiteli objektu. Smlouvu vypracuje diecézní právnička. Schváleno jednomyslně.
- 4) INVESTICE DO DIVADLA - Bratr farář informoval RS o nutnosti investovat cca 500.000 Kč do rekonstrukce jevištní plochy divadla (podlaha, šatny a sklad dekorací). Investice jednomyslně schválena jako výdej z rozpočtu na rok 2012 pod podmínkou, že nebude potřeba si na tuto investici půjčovat.
- 5) KLUB - Bratr farář předložil RS žádost Svazu důchodců o možnost konat v objektu Husova sboru 1x týdně schůzky. Čtyřmi hlasy schváleno, poplatek církvi bude činit 100 Kč za schůzku.
- 6) DUŠIČKY - Členové rady starších si rozdělili služby ve farní kanceláři o prodlouženém víkendu před svátkem Všech svatých a Památkou zesnulých.
- 7) MATRIKA - Opět proběhla diskuse o tom, jakým způsobem oslovit členy sboru, kteří jsou zapsáni ve sborové matrice, ale kteří se neúčastní sborových aktivit. Navrženo kontaktovat je poštou nebo telefonicky s možností domluvit si osobní setkání s farářem / členy RS.

Zapsal Jakub Pešek

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.